

ŚWIATŁO ZE ŚWIĄTYNI

Lekcja 8 na 25. maja 2024

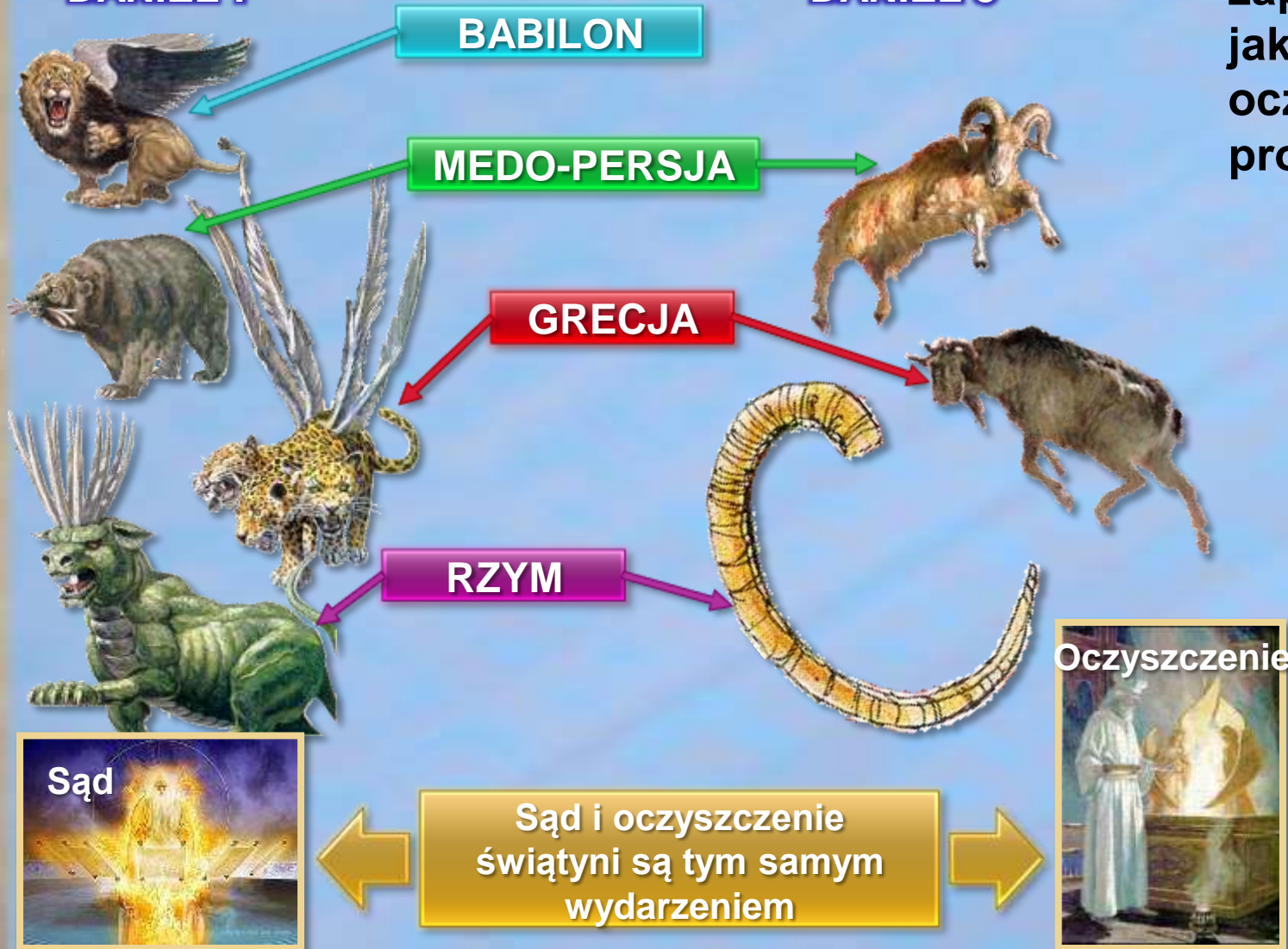

„Główną zaś
rzeczą w tym, co
mówimy, jest to,
że mamy takiego
arcykapłana, który
usiadł po prawicy
tronu Majestatu w
niebie, jako sługa
świątyni i
prawdziwego
przybytku, który
zbudował Pan, a
nie człowiek”
(Hebrajczyków 8,1-2)

Kiedy Jezus nie powrócił w 1844 roku, jak wskazywały proroctwa o 70 tygodniach i 2300 dniach, konieczne było zrewidowanie proroctw. I znaleźli to:

DANIEL 7

DANIEL 8

Oczyszczenie sanktuarium nie było powtórny przyjściem Jezusa. Jeśli Daniel 8,14 i sąd z Daniela 7,9-10 zapowiadają to samo wydarzenie, to jakie sanktuarium musi zostać oczyszczone? Z drugiej strony, jaki proces mógł rozpocząć się w 1844 roku?

- **Prawdziwa Świątynia.**
- **Oczyszczenie.**
- **Sąd.**
- **Miłosierdzie i sprawiedliwość.**
- **Adwokat i orędownik.**

PRAWDZIWA ŚWIĄTYNIA

„Jako sługa świątyni i prawdziwego przybytku, który zbudował Pan, a nie człowiek” (Hebrajczyków 8,2)

Jeśli sanktuarium, które miało zostać oczyszczone, nie było ziemią, to czym ono było?

Studiując Biblię, adwentyści po rozczarowaniu w 1844 r. odkryli, że istniały dwie świątynie:

Ziemskie sanktuarium, figura i cień prawdziwego (Hbr 8,5).

Niebiańska świątynia, zbudowana przez samego Boga (Hbr 8,2).

Pierwsze sanktuarium i świątynie, które powstały po nim aż do roku 70 n.e., zostały zbudowane na wzór tego, który Bóg pokazał Mojżeszowi (Wj 25,40). W nich reprezentowany był prawdziwy Baranek i Najwyższy Kapłan: Jezus (J 1,36; Hbr 4,14).

Po pierwsze, Jezus ofiarował się za nas, aby zgładzić winę naszego grzechu (Rz 5,8); a po drugie, wstawia się za nami, uwalniając nas od panowania grzechu i zapewniając nam zbawienie (Hbr 7,25).

OCZYSZCZENIE ŚWIĄTYNI

„Tak dokona przebłagania za świątynię z powodu nieczystości synów izraelskich i ich przestępstw spowodowanych wszystkimi ich grzechami” (Kpł 16,16a)

Chociaż Izraelici otrzymali przebaczenie poprzez składanie ofiar, ich wina została „przeniesiona” na sanktuarium. Dlatego konieczne było jego oczyszczenie. Działo się to w dniu przebłagania, znanym nawet dziś wśród Hebrajczyków jako dzień sądu.

Każdy musiał trapić swoją duszę (Kpł 23,27)

Nie prowadzono żadnych świeckich działań (Kpł 23,28)

Arcykapłan wchodził przed oblicze Boga (Kpł 16,12-13)

Arka, zasłona i złoty ołtarz były oczyszczane krwią kozła (Kpł 16,15-19.33)

Inny żywy kozioł niósł nieprawości do niezamieszkałej ziemi (Kpł 16,20-22)

Ostatecznie zostali oczyszczeni z grzechu (Kpł 16,30)

Jeśli ktoś nie żałował tego dnia, żałując za swoje grzechy, był „wytracony” (Kpł 23,29-30). Jego los był przypieczętowany tego dnia. W ten sam sposób, gdy oczyszczenie niebiańskiej świątyni zostanie zakończone, nasze przeznaczenie zostanie przypieczętowane. Tymczasem dziś jest dzień utrapienia naszych dusz, dzień decyzji (Hbr 3,14-15).

PRÓBA

„Bójcie się Boga i oddajcie mu chwałę, gdyż nadeszła godzina sądu jego, i oddajcie pokłon temu, który stworzył niebo i ziemię, i morze, i źródła wód” (Apokalipsa 14,7)

Zgodnie z prorocstwem, oczyszczenie Niebiańskiej Świątyni - czyli Sąd Ostateczny - rozpoczęło się w 1844 roku. Od tego czasu Kościół Adwentystów donośnie głosi, że nadeszła godzina sądu, zapraszając wszystkich do oddawania czci Bogu i życia zgodnie z Jego przykazaniami.

Ale czy sąd nie będzie miał miejsca, gdy Jezus przyjdzie na Ziemię (1 Krl 16,33; 2 Tym 4,1)?

Kiedy Jezus przychodzi, wykonuje już przeprowadzony sąd, ponieważ przychodzi z „nagroda”, aby odplacić „każdemu według tego, co uczynił” (Ap 22,12); wysyła swoich aniołów, aby zgromadzili wybranych (Mt 24,31); i wskresza tych, którzy w Niego uwierzyli (1 Tes 4,16). Należy zauważyć, że zmarli niewierzący nie zostaną wskrzeszeni, gdy Jezus przyjdzie, a zatem nie zostaną wówczas osądzeni (Ap 20,4-5).

MIŁOSIERNIE I SPRAWIEDLIWOŚĆ

„Wtedy tron będzie utrwalony przez łaskę i zasiądzie na nim w namiocie Dawida sędzia, który będzie dbał o prawo i troszczył się o sprawiedliwość” (Izajasz 16,5)

Dziesięć przykazań umieszczonych w arce reprezentuje standard sądu, Boską sprawiedliwość (Koh 12,13-14). Ubłagalnia umieszczona między prawem a obecnością Boga reprezentuje Boże miłosierdzie (1 J 2,1-2).

Jego krwią
skrapiano ołtarz
ofiar całopalnych

Droga do Niebiańskiej
Świątyni rozpoczyna się
od przyjęcia ofiary
Jezusa

Jego krwią
skrapiano ołtarz
kadzenia

kontynuowanie życia
w jedności
z Chrystusem

Jego krwią
skrapiano zasłonę
przed arką

i kończy się, gdy
nasza sprawa
zostanie
przedstawiona
sędziemu

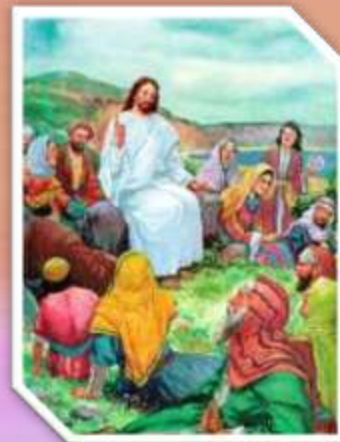
Sprawiedliwość wymaga przestrzegania Prawa. Miłosierdzie przyjmuje doskonale życie Jezusa w miejsce naszego (1 P 1,18-19). „Tak dopełnia się miłość między nami, abyśmy mieli ufność w dzień sądu” (1 J 4,17).

ORĘDOWNIK I POŚREDNIK

„Dlatego też może zbawić na zawsze tych, którzy przez niego przystępują do Boga, bo żyje zawsze, aby się wstawiać za nimi” (Hbr 7,25)

Życie Jezusa objawiło Bożą miłość potrzebującemu światu i obserwującemu wszechświatowi. Jego śmierć ujawniła ohydę grzechu i zapewniła zbawienie całej ludzkości. Jego wstawiennictwo w niebiańskiej świątyni zapewnia korzyści z zadośćuczynienia każdemu, kto z wiarą po nie sięga.

Przez całe nasze życie i oczywiście w czasie sądu, Jezus jest naszym Orędownikiem (1 J 2,1).

Dzieło Jezusa w Niebiańskiej Świątyni uczy nas:

Jasnego zrozumienia planu odkupienia

O wymaganiach Prawa Bożego

O nieskończonej cenie za nasze zbawienie

O drodze, którą Jezus otworzył, aby dotrzeć do Ojca

O bezpieczeństwie wynikającym z możliwości zbliżenia się do Boga z ufnością

Wkrótce Sąd Ostateczny dobiegnie końca, a Jezus „ukaże się po raz wtóry nie po to, by grzech znieść, ale by przynieść zbawienie tym, którzy na Niego czekają” (Hbr 9,28).

„Gdy księgi zapisów są otwierane na sądzie, życie wszystkich, którzy uwierzyli w Jezusa, jest oceniane przed Bogiem. Zaczynając od tych, którzy pierwsi żyli na ziemi, nasz Orędownik przedstawia przypadki każdego kolejnego pokolenia, a kończy na żyjących. Wymieniane jest każde imię, każdy przypadek jest dokładnie badany. Imiona są akceptowane, imiona odrzucane. [...]Wszyscy, którzy prawdziwie pokutowali za grzech i przez wiarę przyjęli krew Chrystusa jako ofiarę przebłagalną, otrzymali przebaczenie wpisane obok ich imion w księgach niebieskich; ponieważ stali się uczestnikami sprawiedliwości Chrystusa, a ich charaktery okazały się zgodne z prawem Bożym, ich grzechy zostaną wymazane, a oni sami zostaną uznani za godnych życia wiecznego”.

„Stoimy teraz na dziedzińcu zewnętrznym, oczekując i wypatrując tej błogosławionej nadziei, chwalebного pojawienia się naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa. [...] W swoim wstawiennictwie jako nasz orędownik, Chrystus nie potrzebuje żadnej ludzkiej cnoty, żadnego ludzkiego wstawiennictwa. On jest jedynym nosicielem grzechu, jedyną ofiarą za grzech. Modlitwa i wyznanie mają być ofiarowane tylko Temu, który raz na zawsze wszedł do Miejsca Najświętszego. On zbawi do końca wszystkich, którzy przychodzą do Niego z wiarą. On zawsze żyje, aby wstawiać się za nami.”

EGW (*Jezus naszym Orędownikiem*, październik 1)